

[Ministeren for offentlige arbejder.]

trafikken, nødvendigt at udvide denne bro. Ved en forhandling i Aalborg har vi fra ministeriums side givet udtryk for, at en udvidelse af denne bro ville falde ind under vejfondens område, således at der kunne gives tilskud fra den. Vi har dog samtidig tilføjet, at der tidligst i 1957 kunne ventes tilsagn om en sådan udvidelse.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen spurgte i denne forbindelse, hvorfra ministeren havde hjemmel til at gøre noget sådant. Jeg skal pege på, at hjemmel dertil findes i de gældende regler om støtte fra vejfonden, og en sådan støtte gives mange steder og blev også givet i den tid, det ærede medlem var finansminister.

Iøvrigt er det min opfattelse, at en udvidelse af Limfjordsbroen ikke kan betragtes som en egentlig udgift set fra samfundets side. Det er en kendsgerning, at der er så megen færdsel her, at der ofte er meget lange køer, og erhvervslivet, som det gælder om at fremme mest muligt, kan ikke være tjent med ofte at skulle opholdes i op til 20 minutter her. Derfor mener jeg, at det, set fra erhvervslivets side, må være absolut rigtigt at skride til en sådan foranstaltning.

Den anden ting, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen kritiserede mig for, var spørgsmålet om billige rejser for aldersrentemodtagere. Det er ikke noget nyt; det er ikke et spørgsmål, der er opstået i min tid, det har været fremme ret ofte, og jeg har nu på et møde ovre i Vejlekredsen sagt, at jeg havde tanker om at prøve at finde frem til en ordning på dette område. Jeg vil gerne understrege, at en sådan ordning ikke alene skulle omfatte aldersrentemodtagere, men alle, der er fyldt 65 år, og disse billige rejser skulle finde sted på et tidspunkt, hvor statsbanerne ikke var ret stærkt belastet, f. eks. i perioden fra midten af januar til slutningen af marts.

Når vi i ministeriet i forbindelse med statsbanerne overvejer en sådan ordning, er det for det første for at skabe mulighed for, at de, der er dårligt stillet, nemlig aldersrentemodtagerne, kan komme ud at rejse, men iøvrigt er det udfra et fuldkommen forretningsmæssigt synspunkt, vi vil gøre et sådant forsøg. Vi har den opfattelse, at det vil tilføre statsbanerne indtægter, som de ellers ikke ville få, og vi bygger vor op-

fattelse på erfaringer, man har gjort i Sverige. Disse billige rejser er altså fra ministeriets side ikke tænkt som en udgift, men som en indtægt, og så kan det vel i og for sig ikke komme ind under den rubrik, som det ærede medlem ville føre det ind under: at man gav løfter — for det var vel nærmest møntet på udgifter.

Jeg har gerne villet gøre rede for disse sager, for at ikke den myte skulle opstå, at vi fra ministeriets side giver løfter. Jeg er næsten daglig udsat for henvendelser — også fra det ærede medlems partifællers side — med ønske om det ene og det andet, og det er ofte svært at gå imod, fordi det er vel motiverede og saglige ønsker, der fremføres, men på samme måde, som det er min opfattelse, at mine kolleger gør det, bestræber jeg mig på at holde igen, følgende den linie, der nu engang er lagt under hensyn til den økonomiske situation, vi befinder os i.

Jeg har gerne villet fremføre dette, for at det ærede medlem ikke skal få en forkert opfattelse af, hvordan sagerne i virkeligheden ligger.

Thorkil Kristensen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde i går nogle bemærkninger om, at jeg havde tiltrådt den hensættelse på en særlig konto, som jeg omtalte i min tale i går. Det ærede medlem ved jo sikkert, at et forlig som regel er en blanding af sødt og surt og undertiden også noget, der ligger derimellem. Et forlig vil jo gerne i den endelige skikkelse være en helhed, som man må tiltræde eller tage afstand fra. Jeg tiltrådte forliget i foråret og også andre forlig; såvidt jeg husker, var den første af disse hensættelser resultatet af et forlig i foråret 1954, men jeg tilstår, at jeg ikke husker dette bestemt. Det er jo altid sådan — det ved det ærede medlem naturligvis også — at når man går ind i et forlig, betyder det ikke, at man er glad for alle de ting, der findes i det; og at jeg ikke var særlig glad for denne bestemmelse om en hensættelse, troede jeg egentlig at det ærede medlem kunne huske fra den lille debat, vi i sin tid havde om den i finansudvalget, men det har altså ikke været tilfældet.

Jeg forstår det sådan, at hvis denne hensættelse kunne få det høje ting til at